

پترُسے دومی کاگد

پترُسے دومی کاگدے پچار

پترُسے دومی کاگد گون دیم دئیوکے
نام و گونڈین دروت و درهباتیا بندات بیت
و په هما مردمان که کاگد نبشته کنگ
بوتگ، آیانی پچار هم بنداتا مان انت.
نبشته کنوک وتی ناما ”شمون پترُس، ایسا
مسیهئے کاسد و هزمتکار“ گوشت.
(پترُسے بارئوا گیشتر مالومدارئے واستا،
پترُسے اولی کاگدے پچارا پچار).

اے کاگدے تھا پترُس گون هما مردمان
هبرا انت که ”چه مئے هدا و رگینوک ایسا
مسیهئے برکتا، هما پیئمین بیبهاین باورے
رستگش که مارا رستگ.“ اے هبر نبشته
نه انت که اے مردم کجا نندوک بوتگان،
بله پترُس گون اے مردمان وتی پیسری
گپ و ترانیئے ناما گیپت.

اے کاگدئے مسترین مکسد وانوکان چہ
 ردین تالیم دئیوک و ردین پیگمبران هُزار
 و هبردار کنگ انت و اشیئے بازیں هبرے
 یهودائے کاگدئے هبرانی پیما انت. اے هم
 نبشته انت کہ ایسا مسیه دنیا پر تریت و
 حساب و کتابئے روج کئیت. گوں وانوکان
 گوشگ بیت کہ هدائے داتگین ٹیکیان کار
 بِنَدِیت و پاک و پلگارین زندے بگوازیئت
 و هدائے هبران دلگوش بکنیت.

اے هبر هم نبشته انت کہ اے سجھین
 جهان نیست و نابود کنگ بیت و نوکین
 جهانے اڈ کنگ بیت و اوڈا سرجمیا اڈل و
 انساپ بیت.

سلام و دروت

① چہ ایسا مسیهئے هزمتکار و کاسد،
 شمون پترُسئے نیمگا،

پہ همایان کہ چہ مئے هدا و رگینوک
 ایسا مسیهئے برکتا، هما پیمین بیبھاین

باورے رستگش که مارا رستگ.

۲ شما که هُدا و مئے هُداوند ایسایا
پَجَاهَ کاریت، چه آییئے زانگا شمئے سرا
رهمت و سُهَل و آسودگی گیش و گیشتر
بات.

باورمندی زند

۳ آییا گوَن وتی هُدایی واک و کدرتا،
مارا هر زلوریئن چیز په آنچین زندیا داتگ
که هُدایا پسند انت. اے چیز مارا چه
هماییئے پَجَاهَ آرگا رستگ که گوَن وتی
نیکی و شان و شئوکتا مارا گوانکی جتگ.

۴ همه پئیما، ماشمارا چه اے چیزان
وتی بیبها و سگین مزنین کئول و وادهای
داتگ تان گوَن هُدایی زاتا شریکدار بیئت
و چه هما تباھیا برگیت که دنیا یا
هست انت و سلین واهگانی بر و سمر انت.

۵ پمیشکا وتی وسا جُهد بکنیت که

گۆن شَرکردیا وتی باؤرا مُهر و مُهکم
 بکنیت و همے پئیما: گۆن زانتا وتی
 شَرکردیا، ⑥ گۆن شَهم و رَهداریا وتی
 زانتا، گۆن سبر و اوپارا وتی شَهم و
 رَهداریا، گۆن هُدادوُستیا وتی سبر و
 اوپارا، ⑦ گۆن آدگه باورمندانی دؤست
 دارگا وتی هُدادوُستیا مُهر بکنیت و گۆن
 سَجَّهین مردمانی دؤست دارگا په
 باورمندان وتی مِهر مُهکم بکنیت. ⑧
 پرچا که اگن شَمئے نیاما همے چیز بَنت و
 بُردنت، گُزا چه مئے هُداوند ایسا مَسِیهُئے
 زانگ و پَجّاه آرگا بے اَسر و بَیْسَمَر نَبِیت.
 ⑨ بله اگن کَسِیّا اے شَرّی مَنت، اَلّما
 گَمدید و کُورے و شَمُشتگی که چه وتی
 پیسریگین گناهان پاک بوتگ.

⑩ او منی براتان! پمیشکا وتی
 سَجَّهین جُهدا بکنیت که اے گوانک جنگ و
 گچین بئیگئے تها مُهر بوشتیت، چیا که اگن

چُش بکنیّت، هچبر ٹگل نئوریّت. (۱۱) گڑا
پہ شما مئے ھداوند و رَکینۆکین ایسا
مَسیھئے ابدمانین بادشاہیئے دروازگ، پہ
دلچین و شاتکیئے یچ بیت.

(۱۲) پمیشکا من ھروھد شمارا اے
ھبرانی تھتال و ھئالا پریّنان، پلّ ثرے شما
اے ھبران و ت زانیّت و اے راستیئے سرا
مُھر اوشتاتگیّت کہ شمارا رستگ. (۱۳)
تانکہ من وتی جسم و جائے اے تمبوا آن،
منی ھئالا شرتر ھمش انت کہ اے چیزان
شمئے یاتا بیاران و تھتال بدئیان، (۱۴) چیا
کہ زانان کمین و ھدیا رند اے تمبوا رُکست
کنان. ھداوندین ایسا مَسیھا منا چہ اے
ھبرا سھیگ کرتگ. (۱۵) وتی وسا جُھد
کنان کہ منی مرکا رند ھم، ھر و ھدا اے
چیزانی ھئالا بکیّیت.

چمدیستین شاھدی

۱۶) وهدے ما گۆن شما هداوندین ایسا

مسیهئے زور و کدرت و آیئے پر ترگئے
بارئوا هبر کرت، په چالاکی جوڑ کرتگین
کسهانی رندگیریا نه اتین، ما گۆن وتی
جندئے چمان آیئے شان و شئوکت

دیستگات، ۱۷) آ وهدا که هداين پتا ایسا

شان و شرب دات. پرشئوکتین تئوارے په
ایسایا آتک و گوشتی: ”اے منی دوستین
بچ انت، من چه اشیا باز وش و رزا آن.“

۱۸) اے تئوار که چه آسمانا آتک، ما هما
وهدا وت اشکت که گۆن اییا پاکین کوئے
سرا اتین.

۱۹) انچش مارا نبیانی پگاین هبر هم

هست انت، سک شر انت که اشانی نیمگا
دلگوش بکنیت، چراگیئے پیما انت که
تهاریا درپشیت، تان هما وهدا که روچ
بیت و بامئے استار شمئے دلانی تھا سر
بگشیت. ۲۰) مسترین هبر اش انت که

بزانیت پاکین کتابئے هچ پیشگوئی، نبیانی

جندئے مانا کرتگین نہ اِنت (۲۱) چیا کہ
 پیّشگوّیی چہ انسانیّے ارادہ و واہگا دُن
 اِنت، پاکین روہ مردمانی دلا نِشتگ تان چہ
 هُدائے نیّمگا هبر بکننت.

دروگین نبی و آیانی سزا

(۱) بلہ مردمانی نیاما دروگین نبی هم
 هست اَت، هما دابا کہ شمئے نیاما دروگین
 استاد ودی بنت کہ چیرآندری بیّران
 کنوکیں باوران رثواج دئینت، تنتنا وتی
 هداوندا هم نمّنت کہ آیی گوّن وتی هوّنا
 بها زرتنت. آ گوّن تیّزین گار و بیّگواهیّا
 دُچار کینت. (۲) بازیّنے اِشانی بدکاریانی
 رَندگیریا کنت و راستیّے راه، اے استادانی
 سئوبا کلاگ گِرگ و بیّهرمت کنگ بیت. (۳)
 اے استاد، وتی تماہ و جوّپهانی هاترا گوّن
 هبرانی چال و پریّبا شمارا پُلت. بازیّن
 وهده بیت کہ آیانی سرا مئیارباریّے
 شئور بُرگ بوتگ. اے شئور پوره کنگ بیت
 و آیانی تباھی وایے نہ اِنت.

۴) ھدا تئتنا چہ ھما پریشتگان سر

نگوست کہ گناہش کرت. دۆزھئے
تھارتیرین تھارۆکیا بند و زمزیلی کرتنت
تان دادرسیئے رۆچ برسیت. ۵) چہ

کۆھنئین جھانا ھم سر نگوست و
ھدانا باورانی دنیائے سرا توپانی آورت و
تھنا نوہ کہ راستی و پھریزکاریئے جار
جنۆک ات، گۆن ھیت گسا رگئیتی. ۶)

ھدایا، سدوم و گمورھئے شھر ھم سوٹک و
پُر کرت و چہ زمینئے سرا گار کرتنت، تان
پہ ھدانا باوران درس و ابرتے بنت و ۷)

پھریزکارین لوت کہ چہ ناشرین مردمانی
سلی و بدکاریان سک دلرنج ات، رگئیتی
(پرچا کہ آنیک و پھریزکارین مردا ۸)

ھمایانی نیاما زند گوازیئت و لوتئے
پھریزکارین روہ، ھر رۆچ چہ آ ناشرین
کاران سک پدرد بوت کہ لوت گندگ و
اشکنگا اتش). ۹) گڑا ھمے پیما ھداوند

زانت کہ وتی پھریزکارین مردمان چۆن

چه چکا سان برگینیت و بدکاران سزا بدنت
تان هما وهدا که دادرسیئے روچ برسیت.

(۱۰) هُدائے گهر و سزا هاس هما مردمانی
سرا کپیت که وتی جسمئے مهارش سل و
ناپاکین واهگانی تها یله کرتگ و هچ واک
و کدرتا نمئت و مان نیارنت. همینچک
تمزد و پُرکبر انت که چه آسمانی

(۱۱) زورمندانی سُبک کنگا ترسش نیست.
بله پریشتگ که چه اے زوراکان زورمندتر
انت، انگت هداوندئے بارگاها اِشان سُبک و
بے اِزت نکنت.

(۱۲) اے مردم ناسرید و بیژبانی
جانورانی پیما انت. هما کاران کننت که
آیانی سرشت گوشیت و تهنا په گرگ و
کُشگا پیدا بوتگ انت. هما کارانی سرا
مسکرا و ریشکند کننت که سرپدش نبنت
و جانورانی پیما گار و بیگواه بنت.

(۱۳) وتی گندگین کارانی سزا و پدمزش رسیت.
آیانی شادهی همش انت که روچئے رُژناییا

مَسْتُ وِ هِنُوشِ بِنْتُ. گُونِ شَمَا هُورِ وِ رَاکِ
 وِرگئے وِ هِدَا، آ وِ تِی ائِشِ وِ نُوشَانِی تِهَا
 گِرکِ اَنَتِ وِ اے پِہ شَمَا بَنَامِی وِ پُولَنگِ
 بَیتِ. (۱۴) گُونِ نَپَاکِ وِ زِنهَکَارِیْنِ چَمَانِ،
 هِچِر چِہ گَنَاهَا سَیْرَ نَبَنَتِ وِ سُسْتِ وِ
 نِزُورِیْنِ مِرْدَمَانِ پِہ مَنَدَرِ وِ رِیکِ وِ تِی دَامَا
 پَرِیْنَنَتِ. اے مِرْدَمِ تَمَاهِ وِ لَآچَا بِلَدِ وِ
 زَانَتِکَارِ اَنَتِ، نَالَتِ بَوَتِگِیْنِ اَنَتِ. (۱۵) چِہ
 رَاسَتِیْنِ رَاہَا دِر شَتِگِ وِ چِہ بَہُورِئِ چُکِ
 بَلِیَامِئِ رَاہِئِ رَندِگِیرِیَا گُمَرَاهِ بَوَتِگِ اَنَتِ کِہ
 وِ تِی سَلِیْنِ کَارِئِ مُزِی دُوسْتِ اَتِ. (۱۶) بِلِہ
 بَلِیَامِ وِ تِی گَنَاهِئِ سَرَا سِرَزَنَشِ کَنگِ بَوَتِ.
 آيِئِ بَیْزَبَانِیْنِ هِر، اَنَسَانِیْئِ پِئِیْمَا هِبَرَا لَگَتِ
 وِ اَنَبِیْ اِی چِہ گَنُوکِیَا دَاشَتِ.

(۱۷) اے پِئِیْمِیْنِ مِرْدَمِ هُشَتِگِیْنِ چَمَگِ وِ
 اَنچِیْنِ بَاپِ وِ هُرْمِ اَنَتِ کِہ تَوِپَانِ آيَانِ هِر
 نِیْمِگَا بَارَتِ. تِہَارَتَرِیْنِ تِہَارُوکِی آيَانِی آسَرِ وِ
 اکِبَتِ اِنَتِ. (۱۸) اے، بَنَّاگِ جَنَنَتِ وِ هِبَرِشِ
 پُوجِ وِ هَالِیگِ اَنَتِ. هِمَا مِرْدَمَانِ گُونِ

جسمی بدین واہگان پریب دئنت و وتی
داما پرینتت کہ نوکی چہ ردکارانی دستا
رکتگانٔ. (۱۹) آیان آزاتیئے کئول و وادہ

دئنت بلہ وت سلکاریئے گلام و بندیگ
آنت. چیا کہ ہرگس چیزیا وتی واجہ و
مستر کنت، وت آییئے گلام و بندیگ بیت.

(۲۰) ہما مردم کہ گوں مئے ہداوند و
رکینوک ایسا مسیہئے زانگ و پجارگا چہ
اے دنیائے سلکاریان رکت، اگن پدا ہما
سلکاریانی توکا بکپنت، رندی ہالیش چہ
پیسریگینا ہم گنتر بیت. (۲۱) اے مردمان،

اگن چہ پاکی و پھریزکاریئے راہا ہچ
مزانٹین، پہ آیان گھتر ات چہ اشیا کہ زانگا
و رند، چہ اے پاکین ہکما ببجنت کہ آیانی
سپردہ کنگ بوتگ. (۲۲) اے بتل آیانی

بارئوا چؤن و ش گو شیت کہ:

» ”کچک پہ وتی شانتگینان پر
تریت.“«

”شُشتگینِ هوکّ پدا پوجگلانی تھا لیٹ
 وارت.“

ہداوندئے روچ

① او دُردانگان! اے نون دومی کاگد

انت کہ پہ شما نیسگا آنی. هر دوین
 کاگدن پہ اے سؤبا نِشتنت تان شمئے دلا
 شَرینِ پگر و هئیلانی هُبّ و واہگا پیّدا

بکنان و شمارا تہتال بدئیان ② ہما

ہبران وتی یاتا بیاریت کہ گوشتگین
 زمانگان پیشیگین پاک و پلگارتگین نبیان
 گوشتگانِ انت، اَنچش ہم مئے ہداوند و
 رَکینو کئے هکما شمئے هئیالا بیاران کہ
 آییئے کاسدان شمارا داتگ.

③ چہ هر چیزا پیسر بزانیّت کہ آہری

زمانگان، مَسکرا و ریشکند کنوکیں مردم
 جاہ جننت کہ وتی سِلّ و بدین واہگانی

رَندگیر اَنت. (۴) گۆشنت: ”گُڑا آییئے

آیگئے وادہ چۆن بوت؟ چہ ہما وھدا کہ
مئے پت و پیرین مُرتگ اَنت، ہر چیز ہما
پئما اَنت کہ چہ جھانئے جوڑ بئگئے وھدا
بوتگ. (۵) اے پئما پہ زانت، وتی چمان

چہ اے راستیا بند کنت کہ آسمان، ہدائے
ہکمئے سرا چہ دیرگیں وھدان ہست اَت
و اے زمین، چہ آیا و آئے راھا جوڑ بوتگ
و (۶) چہ ہمے آیا آ زمانگئے دنیا بُدَّت و

گار و بیگواہ بوت. (۷) چہ ہما ہکم و ہبرا
ہم سَجھین آسمان و اے زمین، پہ آسا
گچین کنگ بوتگ و تان دادرسیئے رۆچ و
ناباورین مردمانی تباہی و زئوال بئگا
دارگ بوتگ اَنت.

(۸) بلہ، او دُردانگان! چہ اے ہبرا
بیہئیال مبیّت کہ پہ ہداوندا یک رۆچے،
ہزار سائے پئما اَنت و ہزار سال، یک
رۆچیئے پئما. (۹) لھتین مردم گمان کنت

و گوشت که هداوندا وتی پر ترگ و
 آيگے کئول و واده مهتل داشتگ، بله چش
 نه انت. راستين هبر اش انت که هداوند
 گون شما سبر و اوپار کنت، وهد و مؤه
 دنت که گنهکار پتئوبه بکننت، چيا که
 نلوئيت گسے گار و بيگواه بيت. (۱۰) بله
 هداوندے روج آلا کئيت. چش که دزے
 آناگت کئيت و سجھينان جاه سريئيت. آ
 روجا آسمان گون ترسناکين تئوار و
 بوستگے گار و بيگواه بيت، استار و ماه و
 روج و هرچه که آسمانا هست، آسا کپيت
 و آپ بيت و زمين و هرچه که زمينا هست
 سچيت و پز بيت.

(۱۱) نون که زانئيت هرچه مے چاگردا
 هست گار و زئوال بيگي انت، گزا بايد
 انت شمے زند پاک و پلگار بيت و په
 هدادوستي بگوزيت. (۱۲) هدائے روجے
 انتزار و ودارا هم بيئت و جهد بکنيت که آ
 روج زوت تر برسيت، هما روج که آسمان
 سچيت و آپ بيت و استار و ماه و روج و

هرچے کہ آسمانا هست آسا کپنت و آپ
 بنت. (۱۳) بله ما نوکین آسمان و زمینے
 انتزار و ودارا این کہ آیانی تھا آدل و
 راستی هاکم بیت. چیا کہ اے هُدائے لبز و
 واده انت.

گڈی هبر

(۱۴) او دُردانگان! نون کہ اے چیزانی
 ودارا ایت، جُهد کنیت آ شمارا پاک و
 بے ائیب و گوّن وت په سُهّل و آرامیا و دی
 بکنت و بگندیت. (۱۵) اے هبرا هم
 مشمُوشیت کہ مئے هُداوندئے سَبر و
 اوپارئے مکسد رَکینگ انت، اَنچُش کہ مئے
 دُردانگین برات پولسا گوّن هُدا بکشتگین
 هِکمتے په شما نبشتگ. (۱۶) وتی سَجّهین
 کاگدانی تھا همے بارئوا نبیسیت. آ کاگدانی
 لهتین هبرانی زانگ و در برگ گران انت و
 ناسرید و نِزورین مردم آ نبشتهان وتی تبا
 چَهَر دئینت و په رَدی مانا کنت، بله اے
 مردم وت زئوال بنت. گوّن پاکین کتابئے آ

دگه نېشتهان هم همدې کارا کنت.

١٧ پمیشکا، او دُردانگان! نون که شما

اے سَجَّهين چيزان چه پيسرا زانیت، پهریز
کنیت تان ردکار و ناشريں مردم شمارا
وتی گمراهیئے نیمگا مبرنت و شما وتی
مُهر و مُهکمین زندا مباحینیت. ١٨ گون
مئے هداوند و رَکینوک ایسا مَسِيهئے رهمت
و زانتا، رُست و رُدوم گران بییت. شان و
شئوکت انون تان ابد، هماییا برسات.
انچش بات. آمین.